

Sygn. akt IV KK 48/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Jan Bogdan Rychlicki

Protokolant Anna Kowal

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Aleksandra Herzoga,
w sprawie **N. O.**

skazanej z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 37b kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 5 lipca 2016 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w K.

z dnia 25 sierpnia 2015 r.

**uchyla wyrok w części, w której nie określono wymiaru godzin
nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne i w tym
zakresie sprawę N. O. przekazuje Sądowi Rejonowemu w K. do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

N. O. została oskarżona o to, że w dniach od 3 sierpnia 2014 r. do 14 sierpnia 2014 r. w K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła P. sp. z o.o., z/s w W., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci telefonów komórkowych o wartości 6157 zł oraz usług telekomunikacyjnych o wartości 1145,98 zł, o łącznej wartości strat wynoszącej 7302,98 zł poprzez wprowadzenie pracownika pokrzywdzonej Spółki w błąd co do działania w imieniu R. O. i posłużenie się jako autentycznym uprzednio podrobionym w tym celu dokumentem pełnomocnictwa, a w tym:

- w dniu 3 sierpnia 2014 r. doprowadziła P. sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia telefonem komórkowym m-ki Samsung Galaxy S4 o wartości 2549,00 zł,
 - w dniu 3 sierpnia 2014 r. doprowadziła P. sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia telefonem komórkowym m-ki HTC Desire 610 o wartości 1849,00 zł,
 - w dniu 14 sierpnia 2014 r. doprowadziła P. sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia telefonem komórkowym m-ki HTC Desire 610 o wartości 1849,00 zł
- tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.**

Sąd Rejonowy, po rozpoznaniu sprawy N. O., wyrokiem zaocznym z dnia 25 sierpnia 2015 r.:

- I. uznał ją za winną popełnienia czynu zarzucanego aktem oskarżenia, stanowiącego występki z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za ten czyn na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 37b k.k., wymierzył jej jednocześnie karę 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne;
- II. na mocy art. 33 § 2 i § 3 k.k. wymierzył oskarżonej karę 80 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;
- III. na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec N. O. obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości, poprzez zapłatę na rzecz krzywdzonego P. Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 7302,98 zł.

W punktach IV - V wyroku Sąd orzekł o przepadku dowodów rzeczowych oraz o kosztach postępowania (k. 97-99).

Powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 24 września 2015 r. (k. 100 – 101).

Od tego wyroku kasację złożył Prokurator Generalny. Zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść N. O. i **zarzucając** rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego - art. 35 § 1 k.k., polegające na orzeczeniu wobec N. O. kary roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne, bez określenia wymiaru tej pracy w stosunku miesięcznym, **wniósł** o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Na rozprawie kasacyjnej obecny Prokurator Prokuratury Krajowej zmodyfikował wniosek kasacji. Wniósł o uchylenie wyroku w części w której nie określono wymiaru godzin nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne i przekazanie sprawy tylko w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Zgodnie z treścią przepisu art. 34 § 2 pkt 2 k.k., w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia przez N. O. występku, oraz przepisu art. 34 § 1a pkt 1 k.k., obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., a więc w dacie orzekania Sądu w niniejszej sprawie, kara ograniczenia wolności polega m in. na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne. Z kolei zgodnie z przepisem art. 35 § 1 k.k. nieodpłatna kontrolowana praca na cele społeczne jest wykonywana w wymiarze od 20 do 40 godzin w stosunku miesięcznym. Sąd w wyroku powinien zawrzeć precyzyjne rozstrzygnięcie co do kary ograniczenia wolności, a wobec uznania, że kara ta ma polegać na obowiązku wykonywania pracy na cele społeczne, wymiaru czasu tej pracy w stosunku miesięcznym.

W przedmiotowej sprawie, Sąd Rejonowy w K. orzekając wobec N.O. karę roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne, nie określił wymiaru godzin tej pracy w stosunku miesięcznym, czym rażąco naruszył przepis art. 35 § 1 k.k.

Z akt sprawy wynika, że Sąd Rejonowy w K. podjął próbę konwalidacji popełnionego uchybienia w trybie art. 105 § 1 k.p.k. Wydane w tej kwestii postanowienie z dnia 7 października 2015 r. zostało zaskarżone przez prokuratora i orzeczeniem z dnia 26 listopada 2015 r., Sąd Okręgowy w K. uchylił je, stwierdzając m.in., że nie można sprostować jako oczywistej omyłki pisarskiej elementów merytorycznej części wyroku (k. 102 – 104, 118 – 122).

Nadmienić również należy, że ustawowy wymóg określenia w wyroku wymiaru godzin pracy, wyklucza możliwość jego precyzowania dopiero w postępowaniu wykonawczym. Takie stanowisko prezentowane jest w orzecznictwie Sądu Najwyższego por. m.in. wyroki: z dnia 27 kwietnia 2000 r., sygn. IV KKN 285/99 (Prok. i Pr. - wkł. 2001/2/4), z dnia 12 października 2006 r., sygn. WK 22/06 (Lex nr 295219), z dnia 4 sierpnia 2011 r., sygn. II KK 18/11 (Lex nr 960520). W powołanych wyrokach Sądu Najwyższego podkreślono, iż brak określenia sposobu wykonywania orzeczonej w wyroku kary ograniczenia wolności uniemożliwia wykonanie tego wyroku.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy, na mocy art. 537 § 2 k.p.k., uwzględnił kasację i uchylił zaskarżony wyrok w części w której nie określono wymiaru godzin nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne i w tym zakresie sprawę N. O. przekazał Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Tak rozstrzygając Sąd Najwyższy miał na uwadze stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w mającej moc zasady prawnej uchwale Pełnego Składu Izby Karnej z dnia 28 października 2015 r., sygn. I KZP 21/14 (OSNKW 2016, z. 1, poz. 1), a także treść art. 519 zdanie drugie k.p.k., w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 10 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty oraz ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta.